

ZPRAVODAJ

č. 98

Pf 2005

LEDEN 2005

Vychází 4 x ročně

Ediční rada Zpravodaje: přítel Soňa Neumannová (odp. redaktorka), Iva Apfělbecková (zástupce),
František Ducháček, Věra Svobodová, Pavel Šulda a Dana Velebová

Kresby: přítelkyně Marie Tvrková

Tisk: Zdeněk Misík, Bořivojova ul. 90, 130 00 Praha 3

Internet: www.zahradkari.cz/hortiklub

VSTUPNÍ MODLITBA

„Ve jménu života i radosti i krásy.“

/ S. K. Neumann – Kniha lesů, vod a strání - úryvek/

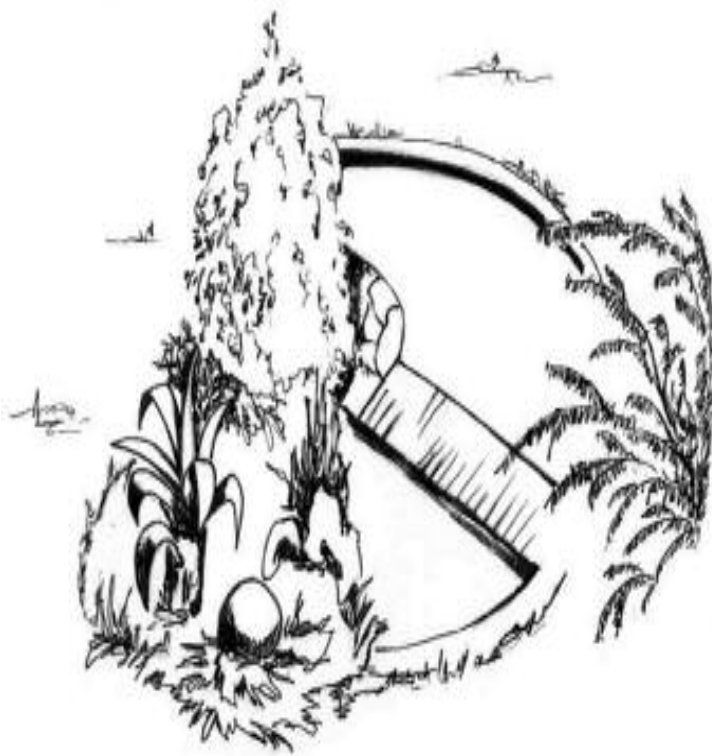
KRÁSA V NÁS A KOLEM NÁS

Kdysi řekl Immanuel Kant: „Já tvrdím, že mít bezprostřední zájem o krásu přírody je vždy znak dobré duše, a že když se stal zvykem, ukazuje naladění mysli příznivé morálce.“

Naše současnost se vrací k přírodě. Příroda není únikem, ale stává se přímo potřebou člověka žijícího v moderním, technikou přesyceném světě. Žijeme v době přetváření světa ve všech jeho podobách.

Pro mnohé z nás je nalézání krásy spojeno s přírodou. Ta obklopuje člověka od začátku jeho existence. Je nekonečná v čase i prostoru. Je věčná – a přece se mění každým okamžikem. Právě to nás přitahuje. Přírodní děje probíhají podle zákonů, které člověk nevytvořil, bez ohledu na naše přání, pocity a touhy. Příroda se stává tím, co existuje v nás a kolem nás - krásou. Je to požitek, který nás naplňuje – sněhová vločka, javorový list, žitné lány nebo prostý oblázek. A my pomáháme svým způsobem tu

krásku spolu vytvářet. Louka prosvícená sluncem nám přináší tak silný pocit, že pro něj volíme slovo krása nebo dokonce štěstí.

Proto nejdůležitější funkcí zahrady je její krása, aby potěšila naši duši. Musíme si uvědomit, že zahrada je spíš pro oko než pro žaludek. Jiřina Bohdalová, známá zahradnice, kdysi prohlásila: „Krása se nejí, na krásu se dívá.“ Pěstujeme krásu kolem sebe a ta se nedá koupit jako cibule nebo rajčata a přitom dokáže naplnit naši duši o mnoho víc. Já vím, že ty naše rostlinky také potřebují péči a náš čas, ale děláme to s láskou a ony se nám za to odvděčí svou vůní a svou malebností.

Pokud chcete mít na zahradě ovocné stromy, musíte jim věnovat péči – stříkat, řezat, chránit proti škůdcům atd. To vše stojí mnoho námahy a též peníze za chemikálie. Takže vypěstované jablko přijde na stejné peníze, jako když jej koupíte v obchodě.

Dnes už si všechno a kvalitní můžeme koupit, ale krásu si nekoupíme. A protože dnešní podnikavý člověk je časově často omezen, musí řešit svou zahradu omezením pracovní náročnosti, zahradu zjednodušit a přesto i zachovat pro oko. Z toho vyplývá, že dnešní trend je ústup od okurek, brambor atd. jen k trávníkům, květinám, jehličnanům, ozdobným keřům apod. Namísto užitekivosti zahrady se tlačí estetický zážitek. Tak se hlásí naše 21. století.

Proto jsme se dali do Hortiklubu, kde hlavním tématem je jednak aranžování a především zahradní architektura = Krásná zahrada. My jsme její spoluvůrci. Snad i tak trošinku a maličko spoluvůrci krásy světa. Učíme se o stavitelích katedrál a obdivujeme je. I my jsme staviteli – třeba jen své malé zahrádky. Nikdo se o nás ve škole učit nebude, ale neseme kousek sebe a svého umění do našeho života. Krása nemůže nikdy upadnout v zapomnění, zatímco rajčata a mrkev sníme.

/Soňa Neumannová/

Naše zahrady a parky jakožto památky zahradního umění (1. část)

/pokračování příště/

V odborné terminologii se pro architektonické a vegetační kompozice významné z hlediska dějin nebo umění, víceméně ustálilo označení **památky zahradního umění**. Běžně se jim říká *historické zahrady a parky*. Vzhledem k tomu, že se jedná o kompozice živých a neživých složek, představují historické zahrady a parky specifický a svým způsobem delikátní okruh památek.

Zahrad a parků řazených mezi památky zahradního umění existuje v naší vlasti kolem 500. Je mezi ně zahrnována též desítka zvláštních vegetačních kompozic, ve kterých se pěstují dřeviny pro vědecké, pedagogické i osvětové účely. Mají charakter sbírky a nazývají se *arboreta*. Užití bohatého sortimentu dřevin, tendující ke sběratelství, se ovšem uplatnilo i zakládání nebo pozdějších přeměnách mnohých zahrad a parků, aniž se z nich stala arboreta.

Příslušnost historických zahrad a parků k památkám jednoznačně deklaruje *Florentská charta*, což je mezinárodní charta o historických zahradách a parcích. Mezinárodní výbor pro památky a sídla ICOMOS zaregistroval Florentskou chartu 15. prosince 1981. Florentská charta doplňuje *Benátskou chartu*, starší dokument z roku 1964, který se vztahuje na všechny památky.

Zahradní/parková díla jsou výsledkem záměrného formování, které se v našich podmínkách odehrávalo od 12. 13. století do současnosti. Jejich mnohotvárnost je dána jak jejich slohovou podstatou tak jejich druhovou různorodostí. Zakladatelé, tedy majitelé v roli stavebníků, reflektovali obvykle při zakládání i pozdějších přeměnách nebo dílčích úpravách zahrad či parků dobovou slohovou notu a určovali tak v zásadě stylové pojetí i výpravnost díla. Vlastní ztvárnění pak bylo výsledkem tvořivosti zejména uměleckých zahradníků, architektů, sochařů, malířů.

Druhová různorodost fondu se odvíjela od ekonomických možností a postavení zakladatelů a promítaly se do ní potřeby obytného, společenského i užitkového charakteru. Při zařazení zahrad a parků do skupin podle druhů se ukazuje, že pro některé druhové skupiny je charakteristický poměrně široký nebo naopak užší slohový rozsah. Velmi názorným příkladem je nejčetnější druhová skupina představována zámeckými zahradami a parky, které vznikaly v 17. 18. a ještě i v 19. století jako součást zámků – obytných a reprezentačních sídel uvnitř panství a většinou i správních center panství.

Počátky zahradní tvorby jsou u nás spojeny se středověkými zahradami. Stopy a pozůstatky středověké zahradní tvorby jsou proto velmi ceněny a nacházejí se především v *klášterních zahradách*. Za nejdůležitější součást zahradního příslušenství klášterů je pokládán rajský dvůr ohraničený křížovou chodbou. Na něm se pěstovaly květiny pro výzdobu oltářů, nejdůležitější roli zde však hrály prvky symbolizující život. Obvykle to byla voda, ať již ve studni nebo v kašně či fontáně, mohl to ale být také strom nebo růžový případně vinný keř, označovaný jako „dřevo života.“

Výrazovou střídmost klášterních zahrad určovalo jejich více méně užitkové zaměření. Pěstovaly se v nich léčivé rostliny, koření, zelenina, nechyběl ovocný sad, v řadě případů i komplexu. Samostatný útvar v rámci jednoho komplexu nezřídka tvořila zahrada opatská a konventní.

Vznik nejstarších klášterních zahrad je spojen s řády benediktinů (Rajhrad 1046, Praha – Břevnov 993, Broumov 1213), cisterciáků (Osek 1191, Zlatá koruna 1236, Sázava 1009, Žďár nad Sázavou 1251, Praha – Zbraslav 1292), premonstrátů (Znojmo – Louka 1190, Praha – Strahov 1141), klarisek a

františkánů (Praha – Anežský klášter 1234).

V rámci dochovaných klášterních komplexů jsou identifikovány zahradní prostory, které dokumentují nebo z nich lze dovozovat, formování a přeměny pozemkového majetku věnovaného zahradám, a to v závislosti na údobích rozkvětu nebo naopak úpadku kláštera, v návaznosti na změny řešení budov a dalšího příslušenství, v důsledku změn osazenstva i pod vlivem stylových změn. Tyto skutečnosti velmi dobře ilustrují např. pražské *klášterní zahrady* zejména na Strahově a Břevnově, dále *zahrady kláštera v Broumově, Oseku, ve Zlaté Koruně, Žďáru nad Sázavou, Znojmě*.

Z logiky věci vyplývá, že další zahrady středověkého původu by měli být součástí hradních areálů. Uvádí se sice, že Pražský hrad, Vyšehrad a patrně i další hrady např. Bítov, měly hradní zahradu již ve středověku. Nicméně **hradní zahrady** existující v České republice představují zvláštní druhovou skupinu charakteristickou tím, že do ní patří díla vzniklá teprve v údobí pozdějších úprav hradních komplexů, kdy pevnostní význam hradů ustupoval až zanikl a narůstaly naopak potřeby obytného a reprezentačního charakteru.

Pražský hrad měl patrně zahradu již ve středověku, avšak skutečně reprezentační *Královská zahrada* jej obohatila teprve v renesanci. Vznikla ovšem až za obranným útvarem zvaným Jelení příkop. Šlo o významný zakladatelský počín Ferdinanda I. habsburského a jeho syna arcivévody Ferdinanda. Nejvýznamnějším výsledkem renesančního utváření zahrady byla výstavba letohrádku královny Anny, která započala roku 1538 podle návrhu Paolo della Stelly. V letech 1722 – 1748 se dostavila etapa barokního formování a v letech 1772 – 1822 údobí úprav pod vlivem anglického krajinářského slohu.

Příčiněním arcivévody Ferdinanda vznikla v polovině 16. století na části zasypaného hradního příkopu z jižní strany Pražského hradu Rajska zahrada po roce 1720 upravená barokně. Dnešní vzhled jí vtiskla úprava ve 20. letech 20. století, podle návrhu Josipa Plečnika, prvního hradního architekta po vzniku Československé republiky. Josip Plečnik stanovil též novou koncepci zahrady *Na valech*, realizovanou rovněž ve 20. letech 20. století na místě pozdně krajinářsky upraveného hradního valu a dále zahrady *Na baště*, která vznikla na přelomu 20. a 30. let při západním křídle Hradu. Terasa Jízdárny, která je nejmladší zahradou v areálu hradu, byla upravena v 50. letech 20. století podle návrhu Pavla Janáka.

Zatímco Pražský hrad nabýval podobu reprezentačního panovnického sídla, stále více obklopaného zahradami, zůstával Vyšehrad pevností. Vybudováním barokního opevnění se jeho pevnostní ráz ještě potvrdil. Teprve když Vyšehrad přestal plnit úlohu pevnosti, začala v jeho areálu po roce 1866 vznikat řada drobných zahrad, především zahrada kapitulních domů mezi nimi i zahrada *Nového probošství* a *Nového děkanství*, dále Svatováclavské sady později přejmenované na *Štulcovy sady*, park *Karlachovy sady* a *park Pod hradbami*. Okolnosti vzniku tří posledních jmenovaných vyšehradských parků do značné míry souzněly s iniciativami, díky jimž v Praze vznikaly městské veřejné parky, jimž jsou zmíněné parky na Vyšehradě typově velmi blízké. Obdobnou situaci jako na pražském Vyšehradě lze konstatovat na brněnském hradě Špilberku, kde teprve po zrušení pevnosti začal roku 1861 vznikat městský park jehož výstavba byla dokončena v letech 1870 – 1876.

Překvapivým komplexem z hlediska existence hradních záhrad je nepochybně hrad Pernštejn stojící na úzkém skalnatém ostrohu nad údolím říčky Nedvědičky. Za vnitřním příkopem, na terase vnějšího opevnění, zde v roce 1570 vznikla zahrada známá pod pozdějším názvem *Komtesčina zahrádka* a před rokem 1720 na svažitém předpolí hradu osově komponovaná barokní terasovitá zahrada s fontánami a vodními hříčkami. V roce 1789 se na celý jižní svah hradního kopce rozšířila zahrada, v níž se smísilo doznívající barokní a nastupující romantické pojetí.

Hrad *Bítov* měl patrně již ve středověku zahradu uvnitř opevnění obdobně jako Pražský hrad. Dvě hradní zahrady zde vznikly nejpozději v souvislosti s proměnou hradu na zámek ve druhé čtvrtině 17. Století pro Hynka z Vlašimi, zatímco založení romantického parku, částečně na skalnatých svazích u hradu, souviselo s novogotickou přestavbou hradu ve 40. až 60. letech 19. století.

Nesmírně atraktivní druhovou skupinu tvoří **palácové zahrady** jejichž doménou je v naší republice hlavní město Praha. Co do četnosti i výpravnosti doznalo zakládání palácových zahrad mimořádných výsledků zejména v baroku. K charakteristickým rysům palácových komplexů patří kompoziční provázání zahrady s budovou, které je nezřídka vyjádřeno náročnějším ztvárněním zahradního průčelí budovy, uplatněním sala terreny, jakožto typického funkčního a výtvarného spojení článku i vlastním ztvárněním zahrady stmelujícím

architekturu, rostlinstvo i sochařskou aj. výzdobu do kompatibilního útvaru. Tvorba mnohých palácových zahrad je spojena se jmény předních tvůrců doby – architektů, uměleckých zahradníků, sochařů i malířů. Dodnes je velmi podnětné, jak tito tvůrci uměli pracovat v týmech. Členy těchto týmů byli jak domácí tvůrci, obvykle školení v Římě, Vídni i jinde, tak cizinci. Zejména Italové se v Praze usazovali i s rodinami a byli zde činní po celé generace. Pro zakládání výpravných zahrad byly ideální podmínky zejména na Malé Straně, kde se v současné době nachází většina dochovaných zahrad této druhové skupiny, a to *Valdštejnská zahrada*, série palácových zahrad na severním svahu Petřína, do níž patří zahrady *Lobkovická*, *Schönbornská*, *Vratislavská* a *Vrtbovská zahrada*. Na malostranských svazích nad Valdštejnskou ulicí, které se táhnou vzhůru až k úpatí Pražského hradu, se nachází soubor šesti palácových terasovitých zahrad nazývaný Palácové zahrady na jižním svahu Pražského hradu. Do tohoto souboru patří zahrady *Ledeburská*, *Malá* a *Velká Pálffyovská*, *Kolovratská Malá Fürstenberská* a *Velká Fürstenberská zahrada*. K nejvýznamnějším realizacím v katastru Hradčan patří nepochybně *Černínská zahrada*.

*/Ing. Božena Pacáková – Hošťálková/
/Národní památkový ústav, ústřední pracoviště Praha/*

KLUBOVÝ ŽIVOT

SEKCE ARANŽOVÁNÍ

Podzimní aranžování se konalo 26. října 2004, seznámily jsme se s aranžérkou Míšou Kolářovou, která zaujala nejen dostupným stylem aranžování, ale i milým a sympatickým projevem.

Předvedla nám hlavně podzimní styl aranžování, mohly jsme si zakoupit různé atraktivní doplňky a překvapila všechny přítomné malým dárkem.

tentokrát v adventní podobě. Řada z nás se pokusila vytvořit také tak zdařilý adventní věnec jako ona, ale některé z nás se raději dívaly, jak rychle rostou výtvořky pod jejíma rukama. Vázání mašlí v jejím podání bylo senzací tohoto semináře.

A proto nám slíbila, že se opět mezi nás dostaví, budeme se učit vázat různé druhy stuh na doplnění vazeb a to v úterý 22. února 2005.

Další termín aranžování je 8. března 2005.

Na podzim se setkáme 25. října a 29. listopadu 2005. Ale to Vám ještě v dalším Zpravodaji připomeneme.

Zájemcům ráda sdělím přesnější informace na tel. čísle 318 592 246, popř. 723 203 055.

SEKCE KRÁSNÁ ZAHRADA

Vážení přátelé,
připomínáme, že naše setkání v novém roce 2005 ve Výzkumném ústavu okrasného zahradnictví v Průhonicích pokračuje následovně:

5. 2. 2005 v So v 8:30 h.

5. 3. 2005 v So v 8:30 h.

Na únor bude přesunuta přednáška Ing. Václavíka o cibulovinách. Na březen přislíbil Ing. Josef Knap přednášku „O solitérách s ohledem na globální oteplování.“

V tomto zimmím běhu byly tyto přednášky:

- 1) Řez a ošetřování okrasných listnatých stromů – Dr. Gregorová
- 2) Funkce zeleně v krajině – Ing. Ezechel
- 3) Pěstování dřevin (jehličnany) při globálním oteplování (introdukované dřeviny) – Ing. Knap
- 4) Včelařství v ČR – Dr. Kamer
- 5) Příroda Izraele – Ing. Štolc

/Pavel Šulda, Iva Apfelbecková/

ZÁJEZDOVÁ SEKCE

Zájezd „Orlík“ 19. 6. 2004

19. června maličko po půl sedmé zvedáme kotvy z našeho už klasického přístavu u hotelu Opera a těšíme se (jak jinak? – jinak bychom seděli doma za pecí!) na cestu za vábivými cíli, tentokrát souhrnně „zájezd Orlík“.

Ujíždíme na jiho – jihozápad do okresu Písek – krásná pohoda, ale ouha, - něco náš rozlet brzdí – prý zlobí brzdy! Jelikož, samozřejmě, je nám náš život nejdražší, ochotně mlčíme nad tou třičtvrtěhodinkou zdržení. Ba dokonce někteří naši muži jsou aktivními pomocníky. A pouštíme se do zásob, abychom snad, nedej Bože, nevyhládli a následně třeba nevyhubli.

Trochu sprchlo, ale první zahrada přítele Pavla Mazdry – bývalého spolupracovníka p. Kefurta nás vítá jen lehce orosená a chlubí se perfektním trávníkem, hustým a nizoučkým (doma čekám na ten svůj – prý 300 let?) a vším, co je záviděníhodné. Pěknou celkovou úpravou, rozkvetlými trsy i méně známých květin, kouzelnými dřevinami. Nechce se nám odejít, ale program je nabitý.

Naším cílem je dávné orlí hnízdlo na skalách nad Vltavou, středověký hrad ze 13. století, dnes vodní zámek Orlík na Orlické přehradě.

S pýchou si říkáme, že ti naši šlechtici byli přece jen pašáci, že nashromáždili v Českých zemích tolik hodnot a historického půvabu a neprobendili rodové jmění v Monte Carlu. A na štěstí pro nás, milovníky rostlinné krásy, obklopili svá sídla květnicemi, partery, skleníky a parky. Takhle máme ještě dlouho s Hortiklubem kam jezdit, i když někteří – (např. já) – si všechny ty klenoty už trochu pletou.

Hlavním průvodcem se nám stal pan Vlček a byl na nás se svou skupinou důkladně vyzbrojen. Dostali jsme řadu materiálů i s nákresy, zejména o krajinářském parku o původní rozloze až 180 ha, který byl budován celé 19. století. Jeho svahové plochy v rozsahu 40 ha však zanikly po r. 1962 po vybudování Orlické přehradní nádrže. Krajinné úpravy na Orlicku představují ideální propojení zámku a parku s okolními obhospodařovanými lesními a zemědělskými pozemky a jejich využitím pro myslivost i oblíbený jezdecký sport. Na rozhraní středních a jižních Čech se dochoval rozsáhlý celek parkové krajiny s oborami, rybníky a alejemi.

Vydali jsme se strmou cestou dolů k jezeru, abychom zhlédli aspoň některé z doporučených botanických pamlsků. Každý si tam cestou našel i něco osobního, většina hajní květeny, hospodyňky houby do polévky, někteří specialisté, jako Dana Velebová, lilii zlatohlavou pro foťák a já nakopnutý palec, abych si pamatovala, že pantofle se na turistiku nehodí. Ale stálo to za to! Někteří pak ještě klopytáme přes balvany do zákrutu pokochat se vzdušným rozklenutím Žďákovského mostu, již činí asi 330 m.

Pak zpátky nahoru, na hrad, který po četných přestavbách dostal svou nynější podobu v polovině 19. století. Z šlechtických rodů (a že se jich na Orlíku vystřídalo!) jsou to např. Mrzutové, Zmrzlíci, Švamberkové, Vratislavové z Mitrovic a konečně Egenbergové, kdy Ernestína rozená Schwarzenbergová předala zámek synovci a tím až do znárodnění v r. 1948 přišla éra Schwarzenbergů, jejich orlické větve. Druhá větev sídlila na Hluboké. S nimi přišlo jejich heslo „Nic než právo“ – historické podrobnosti skytá síňka rodokmenů a erbů, kde je možno zhlédnout i vyhlášený řád Zlatého rouna.

V r. 1992 byl zámek navrácen Schwarzenbergům, ale současný Karel Schwarzenberg bydlí v Dřevíči u Nižboru.

Sbírky jsou podivuhodné, velice cenné, rozmanité, pečlivě udržované. Krásné obrazy, nábytek (v rytířském sále potahy z jelení kůže), intarsie, šperkownice, svícný, italská majolika, keramika z Bechyně. V jednom sále kazetový strop a stěny, vyřezávané z hrušky, lípy a ořechu řezbářem Teskov, bratrancem Mikoláše Aleše. Vytvořil vše za 4 roky bez použití jediného hřebíku. Viděli jsme malou zbrojnici se střelnými zbraněmi, jsou tam předovky, zadovky, trombóny s rozšířenou hlavní, pruské jehlovky – my ženy jsme to ovšem dost neocenily. V puškové chodbě začínají lovecké trofeje – více než dva tisíce. Ovšem Karel I. založil také knihovnu, původně s 8 tisíci svazky, dnes jich je 18 tisíc.

Řekla bych, že je dobře skončit, i když o všem jsem se pochopitelně

nezmínila. Je tam nashromážděno moc krásy, jen bych tam nechtěla „gruntovat“.

Zahlceni dojmy klesáme na sedadla našeho dočasného domova na koleších – a vzhůru na Plzeňsko!

Čeká nás arboretum Sofronka, ale víc řekne Hortiklubákům cedulka Výzkumný ústav lesního hospodářství – Ing. Jan Kaňák. Provázeli nás mladí – a bylo na co se dívat a co poslouchat – samá latina. Inu – brali nás jako zasvěcence. A tak jsme poznali *Cornus Teutonia*, *controversa*, *corsa* – dřívky zajímavé růstem a s listeny, tvořícími jakoby velké květy, dozvěděli jsme se, že *Picea polita* je nejpichlavější z *pungens*, tzn. Stříbrných smrků, *Fagus robur* že je nádherný zlatý buk, viděli jsme borovici dukelskou, pyrenejskou, virginskou – zkrátka byli jsme tam všichni „za odborníky“. Tak já nevím. A víte, kdy se má vyvazovat „hadí“ smrk? Rozhodně, dokud výhon nezdřevnatí!

A pak už nás čeká jen pan Ing. Stupka, bezvadné pohoštění, prohlídka zahrady a rozlehlého alpina a pár jeho odborných doplňujících vět, které zde příkládám.

Zdůraznil, že podle jeho názoru za nejdůležitější v zahradě považuje část zelinářskou, již náleží to pěstitelsky nejlepší místo na stavební parcele, asi 7 arů z půlhektarového pozemku. Jejimi základy jsou hnojiště, kompost a 6 m² teplého pařeniště. Avšak jejich srdci je nejbližší alpinum, i když zaujímá zahradnický nejpodřadnější plochu někdejší demolice části starého stavení, kolny a cesty. Je pod ním ještě i původní kamenem klenutý sklep. Na výměře asi 300 m² jsou partie květeny vysokohorské, hajní, stepní, vodní a bahenní, zakrslých opadavých dřevin a vřesovištní. S jejím budováním bylo započato v r. 1967 a alpinum stejně jako ostatní části zahrady nejsou a nikdy nebudou „hotovy“ – je to proces. I u alpinu se kácí, čistí a prosvětlují dřeviny, které zde rostou bez tvarování. Pouze borovice jsou usměrňovány zaštipováním. Občas se představují některé kompozice z kamene. Stále je nutné nahrazovat některé rostliny nákupy a pěstováním, čímž se vylepšuje pěstovaný sortiment.

Zahrada vznikla vědomostmi a prací a tím se také musí stále udržovat. Slouží to ale současně nejlépe i pěstitelům. Nikde nemají ani lavičku k usednutí, všechno slouží k vydatnému pohybu. Módě bazénů se vysmívají, na plavání prý je nejlepší rybník! Na kochání, chlubení a reprezentování zahradu nemají. Přesto se u nich zastavuje hodně návštěv. A jejich nejmladší dcerka právě vystudovala okrasné zahradnictví v Suchdole.

Pak se už rychle loučíme s našimi pracovitými hostiteli, dojde ještě na nějaké nezbytné nákupy a pak autobusem k domovu. Já pak, „Mlsnohubka“, jsem hned po příjezdu ochutnala med zakoupený u Stupkových. A věru, byl sladký a voňavý. Tak na shledanou zase příště.

/Vlasta Kohoutková/

POZVÁNKA

Na tradiční jarní setkání spojené s členskou schůzí, které se uskuteční

v sobotu 12. března 2005 v 8:30 hod.

v Krajinově posluchárně přírodovědecké fakulty UK v Praze 2, Benátská ul. č. 2.

Doprava:

- tramvaj č. 18 a 24, výstupní stanice Botanická zahrada, podél skleníků vzhůru Benátskou ulicí.

Program

Členská schůze

Zpráva výboru o činnosti jednotlivých sekcí

Zpráva o hospodaření klubu

Diskuse

Přednáška:

**Ing. Dědečková, Ing. Malíková: „Historické zahrady ve Španělsku a Itálii“
(pokračování)**

Výměna zkušeností členů Hortiklubu – prosíme o aktivní účast a přípravu členů!
(fotografie, diapozitivy, cédéčka, zážitky z cest, dojmy z krásných zahrad, ze zajímavých končin, pěstování rostlin, náměty na výlety, návštěvy u... atd.)

Občerstvení není zajištěno – možnosti v okolí.

Je možné si uvařit kávu nebo čaj, hrníčky s sebou!

Vstupné: 40,- Kč

Konec kolem 13:00 hodiny.

/Iva Apfelbecková/

Za věcnou správnost příspěvku ručí autor.

Redakční rada si vyhrazuje právo krátit rozsah delších příspěvků a všechny příspěvky v případě potřeby stylisticky upravovat.

Uzávěrka Zpravodaje č. 99 je 1. 2. 2005